

ОБИКОЛКА НА МОНБЛАН

2011 г.

(Пътепис)

Въведение

Обиколката на Монблан (Tour Du Mont Blanc - TMB) е класически, отдавна утвърден маршрут около най-високия връх в Алпите – Монблан (4808 м. н.в.). Пътеката е на територията на три държави-Италия, Франция и Швейцария. Идеята за този маршрут намерихме в списание на National Geographic – „500 Мечтани пътешествия“.

**21 юли 2011
(четвъртък)**

Много приятели искаха да участват в тази екскурзия, но повечето от тях се отказаха по различни причини и само четирима я осъществиха (сн. 1). Колата едва побра багажа ни (сн. 2).

сн.1. Групата (Емил, Диана, Теодора и Владимир)

сн. 2. Колата и багажа

Тръгнахме от София в 6:00 h, а към 7:00 h бяхме в Калотина (на 62 km от столицата). Имахме късмет, че няма задръстване и преминахме и двата гранични пункта за около 15 минути. След Ниш се плаща за магистралата около 7 EUR (около 400 km), а от Белград до границата с Хърватия (около 120 km) – още 4 EUR. Отново преминахме двата гранични пункта за около 15 минути. Обядвахме на един от многото крайпътни паркинги към 14 h (местно време). От сръбско-хърватската граница до Загреб таксата за магистралата беше 15 EUR. Пристигнахме в столицата на Хърватия към 15 h. Оставихме колата на пететажен подземен

паркинг (1 EUR на час) в центъра на Загреб и започнахме да разглеждаме центъра на града.

Загреб е с население около 974 000 (2005 г.). Разположен е по склоновете на планината Медвеница (1035 м. н.в.) и по бреговете на р. Сава (120 м. н.в.). С това име градът е споменат за първи път през 1094г.

Сега Загреб е красив град, но центърът му се нуждае от ремонтни работи. Ние имахме възможност да му отделим само 4 часа и към 19 h продължихме към Словения, защото Диана предвидливо беше запазила места за нощуване в един хостел в градчето „Ново место”. От Загреб до границата със Словения платихме 1 EUR за магистрала (около 10 km). Отново преминахме двата гранични пункта за около 15 минути и влезнахме в Словения. Внимание!!! Веднага след граничния пункт трябва да се закупи винетка за колата. Има седмична, месечна и пр. Месечната струва 30 EUR. Към 21:00 h се настанихме в прекрасния хостел “Situla” (13,5 EUR на човек с включена закуска) в центъра на „Ново место” (сн.сн. 3 и 4). През този ден бяхме изминали общо 870 km.

сн.3. Хостел “Situla” в Ново место, Словения

сн. 4. Стаята ни в хостел “Situla”

Вечеряхме на много красива тераса към хостела, изкъпахме се в чистите бани и си починахме много добре. Обещахме си винаги да отсядаме в този хостел, когато пътуваме през Словения. Не успяхме да видим много от градчето „Ново место”, но и то ни направи много добро впечатление – спокойно, чисто, уютно място.

22 юли 2011

(петък)

Станахме рано, закусихме и тръгнахме от „Ново място” към 8:00 h. Целта ни беше да стигнем до известния ски-курорт в СЗ Италия – Коурмайор. В Италия бяхме изненадани от високите цени на таксите за магистралите – 23,40 EUR от границата до Милано и 22,70 EUR от Милано до Коурмайор, където пристигнахме към 17:30 h. Коурмайор е прекрасен курорт, но е много комерсиализиран (сн.сн. 5 и 6). Повечето от магазините му са непоносимо скъпи – 1 черно хлебче за 10 EUR, 1 кг манатарки за 125 EUR, но има и супермаркет на нормални цени – 1,5 EUR за 1 л прясно мляко, 2 EUR – хляб и т.н.

сн.5. Изглед от Коурмайор

сн. 6. Пешеходната улица на Коурмайор

Ние разгледахме курорта и се настанихме на палатки в къмпинг “Aiguill Noire”, който се намира на около 5 km разстояние от Коурмайор. Къмпингът е разположен на невероятно равна и красива полянка с прекрасен изглед към околните отвесни скали и глетчери (сн.сн. 7 и 8). От София до къмпинга изминахме общо около 1650 km. Препоръчваме този къмпинг на всеки – цената за колата е 2,1 EUR за денонощие, а на човек – 8 EUR. Условиата в къмпинга са прекрасни и ние решихме да оставим колата в него за 9 дни, колкото предполагахме, че ще ни отнеме предстоящата Обиколка на Монблан (ТМВ). Предстояха ни тежки дни, защото трябваше да продължим пеш, раниците ни с палатки, дюшеци, спални чували, дрехи и храна тежаха до 25 kg всяка.

сн.7. Къмпинг "Aiguill Noir"

сн. 8. Къмпинг "Aiguill Noir" и околностите му

23 юли 2011
(събота)

Спахме много добре, а чувалите на Данчо и Митко, от които ги бяхме взели на заем, ни изпотиха. Дойде денят на истината! Ще се справим ли с предизвикателството? Няма ли да ни смажат тежките раници?

Станахме към 6:30 h, а закуската и събирането на палатките и багажа ни отнеха около 2,5 часа. Оставихме колата на сигурно място и потеглихме с всичкия си багаж (сн.сн. 9 и 10).

сн.9. Колата в къмпинг "Aiguill Noir"

сн. 10. Много багаж и пеш

Къмпинг "Aiguill Noire" е на 1519 m надморска височина. Без да спираме за почивка в продължение на около 3,5 часа достигнахме Rifugio Elisabetta (2195 m) към 12:45 h (сн. 11). Обядвахме на терасата на хижата, почивахме и се любувахме на хубавите гледки. Тръгнахме от Rifugio Elisabetta към

14:00 h и достигнахме La Casermetta (2365 m) в 15:30 h. В сградата има хубава маса, пейки и информационен център. Това е най-близката постройка до билото, където минава границата между Италия и Франция (приблизително разстоянието е 300-400 m). Продължихме пътя си, вече на френска територия. Един мармот позволи на Диана да се доближи на няколко метра от него и тя му направи тази прекрасна снимка (сн. 12).

сн.11. Изглед от Rifugio Elisabetta

сн. 12. Мармот

Стигнахме към 18:00 h в хижа Les Mottets и се сблъскахме с първото разочарование – 48 EUR за човек. Не ни разрешиха да опънем собствените си палатки и ние продължихме към един краварник, за да помолим собствениците за разрешение да направим това в двора им. Оказа се, че собственик е дама с много приличен английски. Тя ни посочи едно място в имота си, където да опънем палатките. Тя беше много мила с нас, позволи ни да си наливаме вода от стаята ѝ. След като започнахме да опъваме палатките заваля сняг, премина в суграшица и дъжд. Дамата ни каза, че ще е все така през следващите 3 дни. Дано никой да не се разболе, че ще го закъсаме съвсем!

24 юли 2011
(неделя)

В 8:00 h всички сме готови за закуска (мюсли и вряла вода) в една от палатките. Времето не може да бъде по-лошо – суграшица, мъгла и силен вятър. Не ни се тръгва, но ни очаква тежък маршрут – най-малко около 10 часа преход под интензивни валежи. Надморската височина, на която се намираме, е около 1740 m. Този ден се оказа много тежък. Дано да е най-

тежкия по време на тази екскурзия! Тръгнахме в 9:30 h от Долината на глетчерите (където е разположен краварника). Започнахме с тежко изкачване към превала Les Fours, което продължи около 4,5 часа. Снежната покривка на по-високите места достигаше до 15-20 cm. Препреминавахме през студени планински потоци (сн. 13), а по пътя си срещнахме само една група от японски туристи (сн. 14), които ни помислиха за французи и ни благодариха, че сме съпричастни със сполетялото ги природно бедствие е Япония.

сн.13. Сняг през юли

сн. 14. Японска група от туристи

Този сняг беше неочакван за нас. Не бяхме екипирани за зимни условия и малко преди най-високата част на превала (2710 m) и четиримата бяхме на предела на силите си. Подкрепихме се с мед, а по-късно и със сушени плодове и ядки. Слизането към Les Contamines беше сравнително по-леко. Пристигнахме в къмпинг Le Pontet le Praz към 21:00h, след преход от около 11,5 часа. Бяхме много изморени. Емил и Владимир разпънаха палатките докато момичетата си вземаха душ, защото времето беше много напреднало. След това и мъжете се възползваха от хубавите бани (сн. 15), които ни възвърнаха силите. Душовете работеха до 22:30 h, а токът в къмпинга – до 22:00 h. Вечеряхме на тъмно в палатка-столова.

25 юли 2011
(понеделник)

Едва сутринта видяхме колко е красив къмпинга и неговата околност, където бяха построени различни атракции (сн. 16). Беше толкова хубаво, че тръгнахме чак към 10:30 h.

сн.15. Баните в къмпинг Le Pontet le Plaz

сн. 16. Атракции край къмпинг Le Pontet le Plaz

Към атракциите имаше Тарзанови пътеки, голф игрища, тенис кортове, плувни басейни, лодки и езера, ски шанци. Въобще – едно прекрасно място за отдих. След около половин час достигнахме до много красивото градче Les Contamines. Спряхме в центъра и се подкрепихме с по 2 плодови кисели млека и кроасани. Продължихме към Tresse (1040 m), но в селцето Champel седнахме да отдъхнем след върло изкачване. До нас имаше самодивски кръг от челядинки, но на кой му беше до гъби в този момент? Не ги докоснахме, оставихме ги на местните френски гъбари. След това продължихме към Le Crozat, а към 17:00 h достигнахме Col de Voza (1653 m – **сн. 17**) – предпоследна спирка на влакчето Tramway du Mont-Blanc (**сн. 18**). Последната му спирка се казва Bellovue (1794 m), а първата – Le Fayet.

сн.17. Col de Voza – предпоследна спирка

сн. 18. Tramway du Mont-Blanc

Емил, който се е качвал на Mont Blanc, ни обясни, че от Bellovue (1794 m) се тръгва пеш към хижа Nid-D'Angle (Орлово гнездо - 2372 m). След това се прави преход до хижа Aiguille du Gouter (3817 m). От там се продължава към връх Dome du Gouter (4304 m) и накрая към Mont-Blanc (4808 m).

Този ден се оказа също много тежък. Пристигнахме в хостела в центъра на Шамони чак към 22:45 h след преход, продължил повече от 12 часа. Отново всички бяхме на предела на силите си. Момичетата бяха толкова уморени, че се нуждаеха от почивка преди да се качат на втория етаж. Отново част от силите ни се възвърнаха след като си взехме душ. В хостела срещнахме българи от групата на Евгени Димчев, както и самия водач. Евгени е водил Емил на Монблан и на близо 6000 m надморска височина в Перу. Въпреки късния час си поприказвахме с Евгени и другите българи. Бяхме решили да си дадем почивка през следващия ден и да посетим с лифт, но без багаж, връх Егюи дю Миди (3842 m). Евгени Димчев ни даде добър съвет – да отидем колкото се може по-рано на лифта, за да избегнем голямата опашка от туристи, която се образува в по-късните часове.

26 юли 2011 (вторник)

Почивен ден! Тръгнахме към лифта в 7:40 h, за да посетим връх Егюи дю Миди (3842 m). Цената на билета за лифта е 42,50 EUR и още 3,00 EUR за асансьор за най-високата точка на върха. Междинната станция е на 2317 m. Не може да се опише панорамата, която се разкрива във всички посоки от височина 3842 m, нито снимките могат да пресъздадат красивата реалност (**сн.сн. 19 и 20**). Имахме късмет с времето. Беше ясно и останахме на върха около 4 часа – до 12:00 h. Следобед почивахме в хостела и се разхождахме в центъра на Шамони. Емил си купи нови туристически обувки, защото старите му се скъсаха. Срещнахме една приятна българка, която си купи същия вид обувки. Оказа се, че тя е алпинистка и с приятели щеше да щурмува Монблан.

Шамони се оказа място за развлечение. На където и да се обърнеш, виждаш кора, които се забавляват – карат колела, ходят по въже, спускат се по реката с лодки или други приспособления, летяха с делтапланери и пр. (**сн.сн. 21 и 22**).

Този почивен ден имаше ключова роля за нас. Възвърнахме си силите и останалата част от прехода не беше толкова трудна за нас.

сн.19. Изглед към алпинисти от Егю дю Миди

сн. 20. Коридор за придвижване на Егю дю Миди

сн.21. Забавление с лодка в Шамони

сн. 22. Екстремно спускане по река в Шамони

27 юли 2011

(сряда)

Станахме, както обикновено, към 6:30 h. Качихме се на лифт за Flegere. Взехме пеш разстоянието от горната станция на лифта (Planpraz) до хижа Flegere за около 2 часа (според табелите то е 2,10 часа и може би този преход е един от малкото взети от нас според обявеното време). Седнахме да си починем на хубава площадка, от която се вижда Монблан. Има много лифтове наоколо. Вероятно е прекрасно да си на ски по тези места. Крайната цел, която си бяхме поставили за деня беше къмпинг Les Frasserands, но преди това щяхме да минем покрай няколко езера, напомнящи Рилските, където имаше хижа. Панорамната пътека, по

която вървахме беше много красива. Тя ни напомняше на тази, която свързва хижа Марица с Боровец в Рила. Преди алпийските езера срещнахме една голяма група руснаци, с които се разговаряхме и се смесихме докато достигнахме хижата при езерата (Lac Blanc). Руснаците бяха много симпатични и сърдечни. Една рускиня ни съжали в хижата и ни подари един пакет с хубави френски бонбони. Оставихме руснаците в хижата и продължихме към Les Frasserands. Радвахме се на появилите се „Виа-ферата” и на спокойни диви кози, които минаваха царствено край нас без да се плашат (сн.сн. 23 и 24).

сн.23. Виа-ферата

сн. 24. Дива коза

Времето не беше приятно. През целия ден ни вали дъжд чак докато стигнахме привечер в къмпинг Les Frasserands. Разпънахме палатките по време на дъжд, изкъпахме се в хубавите бани на къмпинга и си поръчахме големи пици (всяка по около 8 EUR), които управителката на къмпинга ни донесе под един дървен навес за хранене, непосредствено до нашите палатки. Нахранихме се така добре, както не ни се беше случвало от доста време.

28 юли 2011
(четвъртък)

Валя проливен дъжд през цялата нощ. Не спря да вали и сутринта, а бяхме запланували да тръгнем към 8:00 h. Нямахме късмет с времето. Спането в този красив къмпинг ни излезе по 6 EUR на човек.

Проливният дъжд ни забави много и тръгнахме чак към 12:20 h. Придвижихме се пеш до Le Tour (1642 m), малко село с 3

забележителности – стара църква от 17 век, интересно разпятие до една селска чешма и къща на алпинист, “потънала” сред цветя (сн. 25). Качихме се на лифт до Valme (19 EUR на човек в една посока), за да наваксаме загубеното време сутринта. Лифтът е по-стар от всички кабинкови лифтове, на които сме се качвали досега в България и чужбина. Скоро достигнахме пеш до билото, където е границата между Франция и Швейцария. Решихме да обядваме със собствена храна на едни груби маси и пейки пред швейцарската хижа Valme (2191 m). Една баба на около 80 години излезе при нас и ни каза, че не е разрешено. Преместихме се на около 10 м на тревата, където имаше още доста туристи, които бяха запознати с порядките по-добре от нас. Веднага направихме сравнение между тази неприветлива и негостоприемна бабка и прекрасната рускиня, която ни подари цял пакет бонбони, които беше купила и мъкнала на гръб цял ден. Продължихме пътя си и към 18:00 h отседнахме в туристическа спалня (10 EUR на човек) в селцето Reuty (сн. 26).

сн.25. Къща в Le Tour

сн. 26. Туристическа спалня в Reuty

До туристическата спалня имаше евтин къмпинг (3 EUR), но той беше по-подходящ за каравани и кемпери. Срегнахме и се разговорихме с един млад австралиеца, който пътуваше из Европа повече от 6 месеца. Той беше към края на ТМВ, а преди това беше преминал Камино (дългия маршрут от 1350 km), дълго беше ходил и сред Долomitите (нашата следваща екскурзия). Беше изминал Камино за 2 месеца. Хранеше се с макарони (паста), които си приготвяше сам при спартански условия. Спеше в едноместна палатка и възнамеряваше да остане още 6 месеца в Европа. Попита ни кои места си заслужават да бъдат посетени. Казахме му

да поскита по Гърция, но той отговори, че тази страна и къмпингите ѝ са скъпи за него. Какви интересни млади авантюристи има по света?

29 юли 2011
(петък)

Данчето, сестрата на Владимир, има рожден ден днес. Навършва 60 години – юбилей! Честитихме празника ѝ по телефона.

Туристическата спална има прилична кухня и столова. Един италианец и съпругата му ни предложиха около 1 л прясно мляко, което бяха сварили преди малко. Изглежда будим симпатии или съжаление в някои хора? Взехме го веднага и им благодарихме. Закусихме и напуснахме към 8:30 h, като първо се отправихме към Trient, а към 11:15 h пристигнахме в хижа Bovine, около която пасяха стада от многобройни черни крави, които изглеждаха свирепи, но не ни закачаха, когато минавахме между тях. Започнахме да се спускаме и пристигнахме в Champex Lac към 18:15 h. Къмпингът и селцето са много красиви (**сн.сн. 27 и 28**), но цените не са за такива като нас – 14 EUR за спане (около 2 пъти по-скъпо от къмпингите в Италия и Франция). Купихме хляб за 4 EUR, а една гръцка салата в заведение – 21 EUR (не си купихме, разбира се). Започнахме да мечтаем по-бързо да напуснем Швейцария. За съжаление имахме още 2 дни в тази страна преди да стигнем до слънчева Италия.

Седяхме дълго край езерото на Champex Lac (**сн. 28**) и наблюдавахме колко усърдно едно младо момиче почиства лодките, които се дават под наем на туристи. Вероятно швейцарците са постигнали тази забележителна красота и стандарт с много труд и постоянство.

сн.27. Нашите палатки в къмпинг Champex Lac

сн. 28. Езерото Champex Lac

30 юли 2011
(събота)

Най-после слънцето се прокрадва между облаците. В 9:10 h сме събрали палатките и багажа и потегляме към следващата точка от маршрута – La Fouly.

Маршрутът се оказа по-лек и скоро се отдадохме на бране и ядене на малини, боровинки (сн. 29), горски ягоди и гъби (3 големи печурки тип „Горско-ливадна”, 2 манатарки „Меча гъба” и многобройни „Еlegantни масловки”. Към 18:10 h пристигнахме в къмпинг Glaciers (сн. 30), разположен край селище Fouly.

сн.29. Бране на боровинки

сн. 30. Къмпинг Glaciers

Момичетата отидоха да пазаруват, а Емил и Владимир опънаха палатките. Дамите донесоха масло, мляко, хляб, кашкавал и шоколади. Гъбите станах супер на малкия примус, който имахме. Не бяхме виждали по-хубав и по-уреден къмпинг от Glaciers. Имаше 3 комплекса от многобройни хубави бани и тоалетни, столова с дълги маси и пейки, снабдена с голям телевизор (плазма) и 2 компютъра. Наблюдавахме как един композитор твори музика на това прекрасно място, а съпругата му се чудеше как да му угоди докато той пишеше ноти.

Трябва да спомена, че всички къмпинги, в които отсядахме, имаха много хубави условия за почивка. Пропуснахме да се изкъпем само в краварника, но там бяхме на „гола” поляна. Възхитени сме от къмпингите в тези 3 страни и се чудим защо нещата са толкова по-различни у нас.

31 юли 2011
(неделя)

С нежелание напускаме къмпинг Glaciers. Сутринта се радвахме на още по-ясни и красиви гледки към глетчерите. Предстои ни изкачване в близост до глетчерите до височина 2536 m (Grand Col Ferret), където минава границата между Швейцария и Италия. Бързаме да се приберем в по-евтината Италия. Надяваме се утре (1 август 2011 г.) да достигнем до колата си в Courmayeur. Сега (към 12:00 h), когато пишем тези редове, си почиваме в една малка швейцарска хижа.

Стигнахме границата (2536 m) към 14:15 h, където се откриваше хубава гледка към един от ледниците (**сн. 31**). Оказа се много хубаво място за почивка (**сн. 32**), като всички се питахме дали отново ще ни се отдаде случай да посетим отново тази прекрасна планина.

сн.31. Ледник край Grand Col Ferret

сн. 32. Почивка на Grand Col Ferret

От Grand Col Ferret се открива гледка към няколко върхове с височина над 3800 m.

Вече на италианска територия се спуснахме към хижа Елена. После продължихме по долината, където започваше асфалтиран път. С малко късмет успяхме да хванем автобус, който ни остави на около 5-6 km от къмпинга край Courmayeur, където бяхме оставили колата. Момичетата останаха с 4-те раници на автобусната спирка да чакат, а Емил и Владимир се отправиха пеш, за да вземат колата. Нямахме път или пътека към къмпинга, по който да вървим. Карахме направо по посока. Стигнахме до колата, върнахме се за момичетата и багажа и накрая всички заедно

пристигнахме в къмпинга откъдето започна нашия маршрут към 21:00 h. Нашата обиколка около Монблан приключи. Останахме да преспим в къмпинга край Courmayeur за втори път.

1 август 2011
(понеделник)

Свърши обиколката на Монблан и всички единодушно сме решили да се прибираме бавно към България, като продължим с автотуризм в рамките на 7 дни – най-късно на 7 август трябва да сме в София, защото всички сме на работа от 8 август. От Courmayeur се отправихме към езерото Como (ез. Комо). Пристигнахме в едноименния град и продължихме по крайбрежния път на езерото. Бяхме смаяни от красотата на селищата през които минавахме, както и от самото езеро. Всичко надхвърли многократно очакванията, които имахме. Видяхме прекрасни малки улици с красиви сгради, многобройни лодки, яхти и кораби, плажове, дворци и луксозни вили (сн.сн. 33, 34, 35, 36).

сн.33. Тропическа растителност край ез. Комо

сн. 34. Дворци и вили край ез. Комо

сн.35. Край брега на ез. Комо

сн. 36. Градина край ез. Комо

Най-много ни впечатли градчето Bellagio – прекрасно място за живеене. Дори Теодора, която трудно напуска България, каза, че би живяла в това градче. Оказа се, че още през I век Плиний Млади е имал вила на това място, а през Средновековието десетки кардинали, крале и царедворци са предпочитали да се оттеглят на спокойствие край езерото Комо.

Намерихме места в къмпинг, който се намира северно от Bellagio. Между оградата на къмпинга и плажа минава само крайбрежния път.

2 август 2011 (вторник)

Теодора и Владимир станаха към 6:00 h, а към 6:40 h бяха вече на плажа, за да проследят изгрева на слънцето. Емил се присъедини към тях към 7:00 h, а слънцето се показва зад върховете в 7:25 h. След като закусихме и събрахме палатките се отправихме към Лесо, вторият по големина град край ез. Комо. Така изминахме около 1/3 от крайбрежния път около ез. Комо. Трябва да се отбележи, че този път е тесен и е забранен за камиони и автобуси. Това неудобство има и положителна страна – езерото Комо не е обект на масовия туризъм. Лесо е приятно градче край езерото, но не може да се сравнява с по-малките китни селища. Решихме да напуснем Комо, въпреки че ни се искаше да преминем и през останалите 2/3 от крайбрежния му път, но си дадохме сметка, че това ще ни отнеме много време и ако го направим, ще трябва да се отправим директно към България по най-бързия начин. От Лесо си купихме 1 щайга за 5 EUR с прекрасни праскови и отпътувахме по посока на Верона.

*Беладжо е най-красивото село край езерото Комо. То се намира сред хълмовете на нос между два водни ръкава на езерото. Името му идва от латинското *bi-lacus*, което означава „между езерата“. Гледката е несравнима, по калдъръмените улици витае духът на далечно време, а градините на вилите „Сербелони“ и „Мелци д’Ерил“ са красиви и изпълнени с ухание както малко други в Италия. „Сербелони“ е собственост на фондация „Рокфелер“ и е построена на мястото на вила, принадлежала на Плиний Млади (виден римски писател, роден наблизо 61-112 г.).*

Верона е прекрасен град, но в началото на август беше препълнено с туристи. Видяхме Arena di Verona, къщата на Жулиета, прекрасния стар централен площад, мост и крепост San Pietro и много църкви (сн.сн. 37, 38).

сн.37. Централния площад на Верона

сн. 38. Arena di Verona

Верона е свързана исторически и с България. Там на 5 април 1857 г. е роден княз Александър I Батенберг – първият български княз (1879-1885) от Третото Българско царство.

Амфитеатърът Arena di Verona е изграден през I век сл. Хр. На него са се водели гладиаторски борби, а през Средновековието и рицарски турнири. Побира около 20 000 зрители. На сцената на Арена ди Верона са се изявявали и известните български оперни певци Борис Христов, Николай Гяуров, Гена Димитрова и Райна Кабаиванска.

Къщата на Жулиета е строена през XIII в. и се намира в близост до площад „Ербе“. Била е собственост на рода Капулети. Домът на Ромео също е в готически стил, построен е през XIV в. Гробът на Жулиета е в капуцинския манастир „Сан Франциско“ на ул. „Понтиери“.

Площад „Ербе“ е впечатляващ най-вече със старинните си сгради, с тяхната пищна архитектура и невероятните църкви. Изникнал е на мястото на древен римски форум, който векове наред е бил социален, политически и търговски център. В средата му е разположен богат пазар, където може да намерите абсолютно всичко – от плодове и зеленчуци до сувенири и дрехи. Там е и фонтанът на Веронската Мадона от 1368 г., който представлява невероятен готически шедьовър. Най-голямата естетическа забележителност на площада е готическата сграда на Търговския дом, строена през 1301 г. През

Средновековието той е служил за резиденция на гилдията и градската управа – Ратуша, над която се издига кулата „Ламберти“. Тя е строена през 1172 г., висока е 83 м и е известна още като „Кулата с камбаните“. През XV-XVI в. тук са се провеждали редовно пищни и колоритни карнавални празници.

Верона е известна и с още един площад – този на Синьората, където можете да видите скулптура на Данте Алигиери, изработена от Уго Занони. Там са също дворците на правосъдието и на градския съвет.

Във Верона има много църкви, като някои от тях са уникални (базиликата „Сан Зено“). Базиликата е прочута с олтарния си триптих от средата на XI в. В нея са погребани мощите на св. Зенон, който се смята за покровител на Верона. Сред най-големите храмове в града, а и в Италия е базиликата „Св. Анастасия“. Катедралата „Санта Мария“ също има великолепа архитектура.

Castel Vecchio или старата крепост се намира на р. Адидже и има много красив мост над реката. Крепостта е построена между 1345 и 1375 г. По-късно е преустроена в музей.

От другата страна на реката, на хълма, се намира Castel San Pietro. Замъкът е бил казарма, а сега е военен музей. Под него има античен римски театър, а в двора могат да се видят стари военни машини. Има и прекрасна гледка към центъра на Верона.

Разглеждането на центъра на Верона ни отне около 5 часа, което е крайно недостатъчно за да се види всичко интересно. Към 19:00 h трябваше да потеглим към Копер (Словения), където след дълго лутане и разпитване на местни младежи успяхме да намерим места (по 20 EUR на човек) в един хостел чак към 23:00 h. В кафенето към хостела една лелка ни направи големи и вкусни сандвичи от риба тон и пилешко. Опитяхме и ледена местна бира, която ни се стори много приятна. Легнахме си след полунощ – към 1:00 h, но в истинска стая с нормални легла.

3 август 2011

(сряда)

От сутринта започнахме да разглеждаме Копер. Диана си купи 2 чифта обувки (зимни и летни), които изглеждаха много красиви и удобни. Копер е шести по големина град в Словения (около 25 000 жители) и единственото ѝ промишлено пристанище. Центърът на града ни се видя запуснат, което е изненадващо за Словения. В старата част има хубав

площад, но и много малки къщи с изпопадала мазилка и пране проснато в италиански стил (сн.сн. 39, 40).

сн.39. Центъра на Копер (Словения)

сн. 40. Стари къщи в Копер (Словения)

Напуснахме Сорег към 11:00 h, като преминахме и през останалите 2 крайбрежни градове на Словения – Izola и Portorose. Не останахме много впечатлени от трите крайморски градове на Словения, но всичко друго, което сме видели в тази страна е великолепно – магистралите, провинциалните селища, езерото Блед и пр. След Portorose има обширни солници и бензиностанция OMW, подходяща за последно зареждане в Словения.

По обедно време влезнахме в Хърватска, като продължихме да преминаваме през многобройни селища. Отбихме се, за да разгледаме Rovinj (Rovigno), което се оказва много интересно и красиво градче (около 15 000 жители).

Rovinj (Rovigno) е бил населен от илирийски племена преди да попадне под владичеството на Римляните, които го наричат Mons Rubineus, а по-късно Ruginium и Ruginium. Последователно бива във владение на Византия до VI век, когато преминава под контрола на Равенския екзархат, а през 788 година става част от кралството на Франките. Следват няколко века управление на местни феодални владетели. От 1208 година селището е управлявано от Аквилиянсият Патриарх.

В периода 1283–1797 година, Ровин става един от най-важните градове в област Истрия в рамките на Венецианската република. Бил е сериозно укрепен с фортификационни съоръжения и крепостни стени с три градски порти. Недалеч от кеят, днес могат да се видят остатъци от градската порта Balbi's Arch, датирана от 1680 година.

След падането на Венеция и известен период на присъствие на Наполеон I, Ровин става част от Австро-Унгарската империя до Първата Световна Война. Между двете войни градът е в рамките на Италия. От 1947 година територията е преотстъпена на Социалистическа република Хърватия в рамките на Югославската Федерация, а след Войната за независимост (1990-1995) – принадлежи на Хърватия.

Старата част на Ровин е много красива. Тесните и причудливи улици са романтични, отрупани със сергии и посещавани от много туристи (сн. 41). В продължение на около 3 часа разглеждахме това прекрасно градче и се дивяхме на чудните кафенета (с по 2-3 маси), красивите къщи (всяка със собствена оригинална архитектура). Накрая всички бяхме уморени от жегата и пихме кафе в старата част на града (сн. 42).

сн.41. Улица в Ровин, която води към морето

сн. 42. На кафе в Ровин

Продължихме до Pula, където останахме около 2 часа, за да разгледаме историческата стара част на града. Видяхме честата по големина арена от Римско време (сн. 43). Посетихме и две крепости, които са в близост до арената.

Свидетелства за присъствието на Ното erectus (Изправен човек) по тези места са открити в пещерата Сандаля край Пула. Керамични изделия от Новокаменната епоха (Неолит 6000-2000 Пр.Хр.) също са открити в околностите на града. През Бронзовата ера (1800-1000 Пр.Хр.) в Истрия се появяват нов тип селища наречени gradine или "укрепени хълмове". Открити са много предмети изработени от кости от късната бронзова епоха. Инструменти за шлифоване, за

пробиване, шивашки игли и др. Открити са също и бронзови украшения. Типът на находките от този период кореспондира с подобни такива от поречието на река Дунав. Обитателите на Истрия от Бронзовата епоха са известни като Прото-илири.

Базирано на археологически разкопки са датирани селища от X век Пр.Хр. Намерените древногръцка керамика и част от статуя на Аполон са свидетелства за присъствието на гръцката култура по тези земи. Гръцката следа е намесена и в приписването на основаването на град Polai (Полай) на Колхидите. Колхидите преследвали Язон в северна Адриатика, изправени пред невъзможността да го хванат се заселили на това място наричайки го Полай, което означава "град на убежището".

През класическата античност районът е населяван от Хистри (илирийско племе), което е записано от Страбон. Полуостров Истрия е завладян от римляните през 177 г.Пр.Хр., започвайки период на романизацията му. Градът е издигнат в ранг на колония през 46-45 г.Пр.Хр., по времето на Юлий Цезар, като десети регион от Римската империя. През този период селището нараства, достигайки в зенита си население от 30 000 жители. Градът се превръща във важно Римско пристанище с обширна околия под неговата юрисдикция. По време на гражданската война от 42 г.Пр.Хр между триумвирата Октавиан, Марк Антоний и Лепид срещу убийците на Юлий Цезар - Брут и Касий, градът взема страната на Касий след като е бил основан от неговия брат Квинт Касий Лонгин. След победата на Октавиан, градът е разрушен но скоро след това е издигнат наново по искане на дъщеря му Лулия. Тогава е наречен Colonia Pietas Iulia Pola Pollentia Herculanea. Извършено е мащабно строителство. Между 27 г.Пр.Хр и 68 г.Сл.Хр. е построена великата Арена Пула, голяма част от която е запазена и до днес. Изгражда се канализация и водоснабдяване. Градът е укрепен с крепостна стена с десет порти. За съжаление малко от тях остават до наши дни: Арката на Сергей, портата на Херкулес и Двойната порта.

Пула е мястото на екзекуцията на Констанций Гал. По времето на император Септимий Север името на селището е променено на Res Publica Polensis. През 425 г.Сл.Хр., градът става център на епископия за което свидетелстват остатъци от основите на няколко религиозни сгради.

След падането на Западната Римска Империя, регионът е нападнат от Остготите. Пула на практика е опустошена от Германския генерал Одоакър през 476та година. Градът е във владение на Остготите от 493 г. до 538 г. след което преминава под управление на Равенската Екзархия. През този период Пула просперира отново и

става главно пристанище на Византийската флотилия и съществена част от Византийската империя. Базилката Санта Мария Формоза е построена по това време.

Първата поява на Славяните по тези земи е датирана към VII век. Те реално никога не се заселват в града, което запазва неговия романски дух. Историята на Пула и Истрия продължават своя бурен ход рефлектиран от стратегическото им положение и местенето на границите на Европейските сили.

От 788 г. Пула преминава във владение на кралството на Франките и Карл Велики. Тогава се въвежда феодалната система. Градът става седалище на Графа на Истрия до 1077 г. През 1148 г. Пула е превзета от Венецианците и през 1150 г. градът се заклева във вярност към Венецианската република. От този момент съдбата на града е обвързана в продължение на векове с Венецианското владичество. През 1192 г. за кратко Пула е завладяна от Пизанците но скоро след това Венеция си връща притежанието.

След Войната за независимост (1990-1995) – град Пула принадлежи на Хърватия.

сн.43. Арена в Пула

Напуснахме Пула и започнахме да търсим къмпинг за нощуване. Чак към 22:00 h намерихме място в къмпинг след Риека. Отново разпъвахме палатки с помощта на челници.

4 август 2011
(четвъртък)

Тръгнахме рано от къмпинга (7:30 h). Около 13:15 h пристигнахме в Sibenik (около 50 000 жители). Старата част е оградена с крепостна стена, а повечето сгради са изградени от варовикови или доломитови дялани камъни (сн. 44). По обяд жегата беше непоносима.

По-късно следобед посетихме и град Трогер (сн. 45), който представлява остров, свързан със континента посредством три моста. И тук видяхме много от типичните каменни къщи и сгради, както и многобройни сергии и ресторанти.

сн. 44. Старата част на Sibenik

сн. 45. Старата част на Trogir

Трогир е основан през 3 в. Пр.Хр. от гръцки колонисти. Градът успешно се развива, въпреки че през римския период е в конкуренция с близкия град Салона (Сплит). През 7 век на далматинското крайбрежие се заселват славяните и не след дълго градът попада под властта на хърватските крале.

През 1123 г. Трогир е напълно разрушен от сарацините, но скоро след това е възстановен отново и достига своя пик в развитието си през 18 век. През 1420 г. Трогир заедно със значителна част от далматинското крайбрежие попада под контрола на Венецианската република.

След падането на Венецианската република през 1797 г. градът става част от Австрия. По време на Първата и Втората световна война Трогир е окупиран от Италия, след което е в границите на Югославия. След разпадането на Югославия в началото на 90-те години на 20 век градът е част от Независима Хърватия.

Трогер е на разстояние около 250 km от Дубровник (последната ни цел в Хърватия. Късно вечерта (след 22:00 h) намерихме малък къмпинг, където се настанихме за през нощта.

5 август 2011 **(петък)**

Станахме към 6:00 h и веднага се отправихме към плажа до къмпинга. Изкъпахме се в много солените води на Адриатическо море. Едва пристъпвахме боси по каменистия плаж и се чудехме как хърватите имат толкова развит туризъм сред тези каменни плажове. След около два часа напуснахме къмпинга и се насочихме с колата директно към Дубровник. Пристигнахме в града към 12:30 h и останахме в стария град повече от 5 часа, за да го разгледаме.

Дубровник (Рагуза) е основан при сливането на два града — Лаус, разположен на малък остров по южното далматинско крайбрежие, подслонил италианските бежанци от близкия град Епидаурум (днешен Цавтат), и Дъбрава, славянско селище в подножието на горист хълм.

Ивицата плитчини между двете части на града е засипана през 12 век, обединявайки селището около новопостроения площад (сега наричан Плаца или Страдун). Площадът е павиран през 1468 г. и съграден отново след земетресението от 1667 година. Градът е укрепен и две пристанища са построени на двата края на провлака.

От своето основаване през 7 век, градът е под защитата на Византия, но след кръстоносните походи Рагуза попада под венецианска власт, а според Задарския мирен договор от 1358 г. става част от Унгарско-Хърватското кралство.

*Във времето от 14 век до 1808 година Дубровник е управляван като свободна държава с име *Respublica Ragusina* (Рагузка република).*

Републиката достига своя връх през 15 и 16 век, когато дубровнишката таласокрация, основаваща се на морска търговия, е единственият източноадриатически град-държава, съперничейќ на Венеция и другите италиански морски републики по мощ и влияние.

Градът е управляван от аристокрацията, обединена в два градски съвета (вијесе), които поддържат строга социална система, но и отменят търговията с роби в началото на 15 век и ценят високо свободата. Градът успешно балансира между интересите на Венеция и Османската империя векове наред.

В републиката постепенно настъпва упадък след криза в средиземноморската търговия и особено след катастрофалното земетресение през 1667 година. През 1699 г. градът е принуден да продаде две парчета земя от територията си на османците, за да се избави от напредващите венециански войски.

Окончателният край на републиката не е сложен от Венеция, а от силите на Наполеон, които първо завземат земите на Венеция, а впоследствие и Дубровнишката република през 1806 година. Две години по-късно градът става част от Илирийските провинции, владение на Франция.

През 1815 година, след решение на Виенския конгрес, Австрия (от 1867 г. Австро-Унгария) анексира Дубровник като част от Кралство Далмация. Под австрийска власт официалното име на селището е Рагуза. След това градът влиза в пределите на Кралството на сърби, хървати и словенци (от 1929 Югославия). През Втората световна война е окупиран от италиански и немски сили.

По време на Войната за независимост на Хърватия срещу останалите югославски сили старият град на Дубровник е обсаден и бомбардиран на 6 декември 1991, а останалата част от града търпи дори по-големи поражения от октомври 1991 до май 1992 година. След края на войната е започнат мащабен проект за реконструиране на града със съдействието на ЮНЕСКО. Градът е възстановен в дъревен стил, за да запази атмосферата си. Към 2005 година по-голямата част от щетите са възстановени.

Безспорно е, че Дубровник е най-величествения град, който посетихме в Хърватия. Останахме поразени от прекрасните му стръмни улици, пресечени от хоризонтални. Старият град прилича на огромен пресечен и обърнат конус, на който малката основа (най-ниската част) представлява огромен и красив градски площад (сн.сн. 46, 47, 48, 49). По

всичко личи, че това е бил много голям и богат европейски град, но туристите, ресторантите и сергиите ни дойдоха в повече.

сн. 46. Част от стената на Дубровник

сн. 47. Една от стръмните улици на Дубровник

сн. 48. Стара чешма в Дубровник

сн. 49. Една от централните улици в Дубровник

Искахме да останем още дълго време в Дубровник, но през друг сезон, когато има по-малко хора. Тръгнахме си от града към 17:30 h, защото ни беше омръзнало да опъваме палатки по тъмно. Само след 45 минути стигнахме до границата с Черна гора. Опашките бяха умопомрачителни – километрични. По това, както и в много други отношения, Черна гора нямат нищо общо с останалите европейски страни, които посетихме. Едноседмичната винетка за Черна гора струваше 10 EUR. Тя не е ли още част от Сърбия? Нищо не ни е ясно, но най-после преминаваме през границата. Отседнахме в къмпинг (5 EUR на човек), но тоалетните миришеха много лошо, баните бяха примитивни и мръсни (за съжаление, Чърчил е бил прав понякога).

За следващия ден остана да видим черногорската „Ривиера” и по-конкретно трите най-популярни крайморски курорти – Котор, Будва и Свети Стефан.

6 август 2011
(събота)

Стигнахме в Котор към 9:00 h. Старата част на града е оградена със средновековни каменни защитни стени, подобно на Дубровник, но със значително по-малки размери (**сн. 50**). Старият град не е голям по площ и може да се разгледа за около 2 часа. Следващата ни цел беше град Будва (**сн. 51**). Той много прилича на Котор – крепостна защитна стена, каменни сгради и пр. Най-снобското и поддържано място, което посетихме в Черна гора, е полуостров (като нашия Несебър) и се нарича Свети Стефан (**сн.сн. 52, 53**).

сн.50. Част от стената на Котор

сн. 51. Един малък търговец в Будва

сн. 52. Общ изглед към курорта Свети Стефан

сн. 53. Луксозен плаж край Свети Стефан

Видяхме плажове за заможни хора (75 EUR за чадър и шезлонг за ден – **сн. 53**). На този малък плаж имаше охрана около 10 души, облечени с бели панталони, блузи и обувки. Много охранители имаше при входа на полуострова. Те не допускаха никой да влезе в курорта Свети Стефан освен гости на хотелите. Представете си Несебър да е затворен за туристи.

Това ни напомни за социалистическото време в България и нашия (френски) курорт Русалка.

Вечерта се отправихме на север към Подгорица. Впечатлението ни от Черна гора е, че страната е много бедна, камениста. Виждахме колиби, запуснати къщи и селища. Подгорица (столицата) е типичен социалистически град. Обградена е от голи хълмове. Има многобройни панелни блокове и нерегламентирани сметища. Никой от нас не успя да види красива сграда.

Пътувайки на север търсехме къмпинг, но скоро се свечери, а стръмните и високи склонове по които се виеше пътя ни подсказаха, че няма къмпинги по тези голи и безлюдни карстови планини. Нямахме място за малък паркинг, камо ли за къмпинг. Започнахме да търсим хотел, хотел, мотел, квартира, но скоро напълно се стъмни. Всички бяхме много уморени и се нуждаехме от почивка. Някои предложи да продължим директно към България като шофьорите се сменят през 3-4 часа, но други бяха против. Най-после, след 23:00 h, успяхме да намерим места в малък крайпътен хотел (15 EUR на легло, но със закуска). Не си спомняме дали първо вечеряхме или се къпахме, нито кога сме си легнали – бяхме капнали от жегата, разглеждането на трите крайморски градчета и пътуването.

7 август 2011 **(неделя)**

Заплануваната програма-максимум беше напълно изпълнена. Оставаше само да се приберем по живо и здраво в София. Направихме си два важни извода от проведената екскурзия:

1. Не е добре да се обикаля по планините с много багаж. Раници с тегло 20-25 кг са смазващи при преходи 8-10 часа и не позволяват да се радваш и любоваш на красотите. По-добре е да се отседне на къмпинг и да се правят всеки ден различни преходи с малко багаж, а базата (къмпинга) да се сменя с помощта на кола.
2. Не е добре да се разглеждат повече от 2 обекта (курорти, градове, върхове и др.) на ден. Уморително е и често се губи интерес към третия и четвърти обект.

В 8:00 h всички се събрахме в ресторанта на хотела за закуска. Пихме кафе и ядохме много вкусни пържени яйца (може би домашни) и топъл хляб. Черногорците бяха много мили, но не се разбирахме много добре на езиците, които говорим. След това продължихме пътя си към България през Сърбия. На границата между Черна гора и Сърбия нямахме коли и минахме бързо. Към 12:30 h спряхме на едно ОМВ за кафе и мляко и

продължихме. Още към 14:30 h бяхме край Ниш (на около 165 km от София). По пътя Диана и Теодора разказаха за екскурзията ни ден по ден по-подробно от записките, които водихме. Много са паметливи тези девойки.

В 17:15 h (българско време) стигнахме сръбско-българската граница. Чакаше ни неприятна изненада от дълги опашки от автомобили, които не помръдваха. Очаквахме да се приберем към 19:00 h, но тази опашка вероятно ще ни забави.

Все пак пристигнахме вкъщи малко след 19:00 h. Завърши една невероятно хубава екскурзия. Общо изминахме с кола 4130 km и пеш – около 170 km. Всеки похарчи общо около 550 EUR за 18 дни в чужбина. Дано имаме и други подобни приключения в бъдеще!

ДОЛОМИТИТЕ

2013 г.

(Пътепис)

Въведение

Доломитите представляват планинска верига, разположена южно от основното било на Алпите и заемаща известната географска област Южен Тирол (около 100 км дължина и 90 км ширина или с площ от 9000 км²), разположена понастоящем в Североизточна Италия. Името на планината е посветено на френски геолог Deodat de Dolomieu (1750-1801). Той е бил химик и минералог и през 1789 г. събира скални образци от този район. Deodat de Dolomieu за първи път изследва специфичните скали, които изграждат планината и открива, че те са изградени от непознат до този момент минерал – $\text{CaMg}(\text{CO}_3)_2$, наречен по-късно „доломит” на името на откривателя си. Именно геоложкото и геоморфоложко развитие на планината са довели до образуването на фантастични алпийски форми, които са се превърнали в символ на алпинизма и планинарството. Неслучайно в този район са направили първите си стъпки в планината едни от най-известните алпинисти в света - Валтер Бонати и Райнхолд Меснер. Голяма част от върховете на Доломитите надхвърлят 3000 метра, а най-високата им точка е връх Мармолада - 3343 м.н.в. Други известни върхове и катерачни обекти, издигащи се в Доломитите са: Монте Чивета (3220 м.), Кристало (3221 м.), Пиц Бое (3152 м.) Тре Чиме ди Лаваредо (3003 м.).

Идеята и за този маршрут намерихме в списание на National Geographic „500 Мечтани пътешествия”.

3 август 2013

(събота)

Петима участваха в тази екскурзия, която продължи 16 дни **(сн. 1)**. Колата беше претоварена, но успяхме да съберем целия багаж и да тръгнем от кв. Мусагеница към 6:15 h. Към 7:30 h пристигнахме на границата при Калотина, а към 8:20 h влезнахме в Сърбия. След като преминахме около 420 км спряхме на една „Отморница”, оборудвана с маси и пейки, където обядвахме – вкусни домати от градината на Николинка, домашен хляб от Теодора и сирене от български магазин. Продължихме пътуването си към Хърватска и Словения. В обратна посока на магистралата имаше

многобройни коли на турски граждани, работещи в западноевропейски страни. Предположихме, че се връщат в родната си страна, за да празнуват с близките си Рамадан. Те създаваха големи задръствания при пропускателните пунктове на границите. Едно от тези струпвания на беше по-дълго от 10 км. Имаше много коли и в нашата посока, но те бяха предимно със сръбски номера, което свързахме с началото на сезона на отпуските. Загубихме около 1 час в чакане в Хърватия. Веднага след навлизане на територията на Словения един полицаи ни спря за проверка на винетка (30 евро за 1 месец), но ние си бяхме купили необходимата още на граничния пункт. Стигнахме нашата цел за деня (Ново място, Словения) към 18:30 h вместо към 16:00 h, както се надяхахме (сн. 2).

сн.1. Групата (Владимир, Марта, Теодора, Емил и Диана)

сн. 2. Изглед от Ново място, Словения

Настанихме се в същия хостел, както през 2011 г., но времето беше много по-топло и таванската ни стая се беше превърнала в сауна. Температурата на въздуха на сянка достигаше 35°C, а в хостела – вероятно над 40°C. Всеки си взе по един хладък душ, но и това не промени съществено чувството, че се намираме в сауна. Навън беше много по-приятно и скоро тръгнахме заедно на разходка из красивото словенско градче. Към 21:30 h седнахме за вечеря на вече познатата ни тераса на хостела. Този път не бяхме сами. Една група от мъже се бяха настанили преди нас, хапваха, пийваха, слушаха „индийско-словенска чалга”, бяха много шумни и останаха до полунощ, за да пируват. Ние си легнахме към 22:30 h и борейки се известно време с непоносимата горещина и шум заспахме.

4 август 2013 (неделя)

Теодора и Владимир станах към 7:00 h, за да отидат на католическа служба в една от църквите в градчето. В непосредствена близост до хостела се намират два хубави храма. Емил беше излязъл от хостела още по-рано. Той беше седнал на една маса пред хостела и предпочете да остане и да се любува на приятното по-хладно време и прекрасната гледка към централната част на градчето. Теодора и Владимир продължиха към една от близките католически църкви. Оказа се, че службата е към края си преди 8:00 h. Църквата беше изпълнена с хора до краен предел. След края на службата около 30-35 души от вярващите се отправиха заедно към едно кафене, за да си поговорят. Теодора и Владимир се отправиха към втората най-близка църква, но и там църковната служба беше приключила. Теодора и Владимир се върнаха в хостела за закуска към 8:30 h. Емил беше закусил вече, а Диана и Марта още спяха. Четиримата отидоха заедно на закуска, а след това всички направиха кратка разходка из градчето. Напуснахме Ново место чак към 10:00 h. Отправихме се към Австрия, преминавайки край Любляна. Пътят до словенско-австрийската граница беше предимно по магистрала. Решихме да се отбием до езерото Блед преди да напуснем Словения. Имаше голямо задръстване от магистралата до езерото. Температурата беше над 35°C, а словенци и много чужденци търсеха прохлада в/около езерото (сн.сн. 3 и 4).

сн. 3. Почиващи край езеро Блед

сн. 4. С лодки в езеро Блед

Едва намерихме едно тясно място за паркиране (2 евро/час) и веднага се отправихме на разходка към най-красивата част на езерото. Стотици хора

бяха по бански костюми, къпеха се, играеха си с домашните си любимци, караха колела, скейтове, стритъри, лодки и пр. Беше много красиво и забавно. Ние се поразходихме, хапнахме сладолед, а по-късно отново се качихме на колата си и направихме пълна обиколка около езерото Блед, продължавайки по посока към Австрия.

Границата между Словения и Австрия край словенския град Jesenice минава над тунел, който свързва териториите на двете държави. Той е с дължина около 8 км. Преминаването по тунела се заплаща – 6,5 евро, а австрийската винетка за 10 дни струва 8,3 евро.

Влезнахме в Австрия и започнахме непринудено да се възхищаваме на прекрасните австрийски селища. Отправихме се в западна посока по път, който беше приблизително успореден на австрийско-словенската граница. След около един час започна дълго изкачване по стръмен, тесен път, изобилстваш с обратни завои. След около 40-50 минути достигнахме невероятно красиво плато, на което бяха построени още по-красиви селища и малки махали, пръснати сред красиви полянки. Никой от нас не беше виждал толкова прекрасно място в Алпите (**сн.сн. 5 и 6**). Това място не може да се опише, нито снимките дават представа за него. То е красиво, много красиво и всеки трябва да го посети, за да усети чистия въздух, прекрасните гледки и подредените и чисти селища.

сн. 5. Къщи в Тирол, Австрия

сн. 6. Сгради в центъра на селище в Тирол, Австрия

Имаше доста къмпинги в близост до пътя, по който пътувахме. Един от тях ни поразих с красотата си. Беше разположен до планинско езеро, а сред къмпинга имаше прекрасен плувен басейн с шезлонги и чадъри наоколо. Някой предложи да отседнем за 1-2 дни, но не срещна подкрепа, защото повечето от нас искаха да следват първоначалния план, а целта за този ден

бяха Долomitите в Италия. Заредихме резервоара на колата до горе в австрийския град Sillian преди да навлезем на италианска територия, защото дизелът е с около 20% по-евтин отколкото е в Италия.

В Италия ни „чакаха“ още невероятни красоти. Спряхме за кратка почивка до езерото Dobbiaco. В него плуваха лебеди (големи и малките им), скачаха риби, а в непосредствена близост имаше красив къмпинг (сн.сн. 7, 8).

сн. 7. Изглед към езерото Dobbiaco

сн. 8. Лебеди в езерото Dobbiaco

След кратка разходка около езерото Dobbiaco продължихме към световноизвестния италиански планински курорт Cortina d'Ampezzo. Той се намира в „сърцето“ на Долomitите, на около 1200 м.н.в. и има постоянно население над 6000 души. През 1956 г. Седмите олимпийски зимни игри са проведени в Cortina d'Ampezzo. В северната част на курорта има един къмпинг, а в южната още три. Пристигнахме към 20:15 h и спряхме между входовете на два от къмпингите в южната част на курорта, които са разделени само от асфалтиран път, но и двата разположени край пълноводна река. Единият се казва Cortina, а другият – Roccheta. Нашите дами единодушно избраха да се настаним в Roccheta. Докато свършим с формалностите по настаняването и опънем палатките стана 21:15 h и заваля проливен дъжд. Бяхме благодарни, че не ни намокри дъжда, скоро се настанихме в палатките, отказвайки се от вечеря.

5 август 2013
(понеделник)

Станахме към 8:00 h, къпахме се, закусахме, разхождахме се из къмпинга, който се оказа доста уютен. Оборудван е с чисти луксозни бани,

тоалетни и мивки, където денонощно звучи приятна музика. Има отделни помещения за миене на съдове, перални и сушилни за дрехи, където звучи същата музика. В къмпинга има джакузи (заплаща се отделно) и детска площадка за най-малките. Чак към 10:00 h се наситихме на някои от екстрите, които предлагаше Roccheta и се отправихме на разходка към центъра на Cortina d'Ampezzo. Минахме край красиви сгради, къщи и хотели и след около 30 минути достигнахме централната пешеходна улица. Цялото селище е обградено с корона от планински върхове (сн.сн. 9, 10).

сн. 9. Изглед към върхове около Cortina d'Ampezzo

сн. 10. Пешеходната улица на Cortina d'Ampezzo

Преминахме по цялата дължина на централната пешеходна улица, гледайки забележителните сгради, богатите туристи, високите цени на артикулите в луксозните магазини. Взехме карти и схеми за района на Долomitите, хапнахме сладолед и към 13:00 h се отправихме обратно към къмпинга, за да обядваме с храна, която си носехме от България. Към 14:30h приключихме с обяда и решихме да направим кратка екскурзия в околностите на Cortina d'Ampezzo. Посетихме две планински езера, първото от които беше пълно с пъстърва. Мислихме си за нашите приятели-рибари (Емануил, Иван, Николай, Тодор и др.), които не бяха с нас, но биха се зарадвали много на подобно изобилие. Седяхме на припек в удобни шезлонги край второто езеро до 17:00 h, когато тръгнахме обратно към къмпинга. След около 1 час и 15 минути бяхме отново „вкъщи”. Към 18:30 h се отдадохме на пълен отпих. Взехме си по един душ, след което се изтегнахме на шезлонгите край джакузито, гледайки към прекрасни върхове на Долomitите. Някои пиеха бира, други – прясно мляко и похапвахме ядки и сушени плодове. Престоят ни край джакузито се превърна в импровизирана лека вечеря. Към 22:30 h се отправихме към

палатките. Времето през целия ден беше слънчево и безоблачно. Имахме първия прекрасен ден на Доломитите. Започнахме да разбираме, че се намираме в уникална част от Алпите. Можахме с часове да гледаме към един връх без гледката да ни омръзне. Тази „корона” от върхове около Cortina d’Ampezzo беше прекрасна. Не може да се каже със сигурност кой участък от нея е най-красив, защото панорамата във всички посоки е уникална.

6 август 2013 **(вторник)**

Станахме към 6:30 h. Към 8:15 h закуската беше приключила и се отправихме с колата към амбициозен, много по-дълъг маршрут от вчерашния. Към 10:00 h стигнахме до бариера, където се плащаше паркинг (вход) от 22 EUR. Продължихме по много стръмен асфалтиран път с остри завои до хижа Augonzo (2333 м н.в.), където паркирахме колата. Хижата е в непосредствена близост до трите върха „Tre Cime di Lavaredo” (**сн. 11**). Тръгнахме от хижата по посока на часовниковата стрелка, за да направим пълна обиколка около върховете „Tre Cime” (2999 м н.в.). Минахме покрай втора хижа, където беше забранено храненето със собствени продукти, но ни се стори, че хижарката прекали, като дойде при нас, за да ни направи забележка, че сме извадили по една малка вафла извън сградата – в двора на хижата. Естествено, нямаше и един турист край масите, а и ние си тръгнахме веднага без да се интересуваме от името или надморската височина на тази хижа.

Около 13:10 h достигнахме хижа „Tre Cime”, където заварихме стотици туристи да пият бира, да обядват с каквото искат – собствена храна или купена от ресторанта. Всички маси и вътре и отвън бяха заети, имаше опашки за ястия и пиво. Повечето хора бяха насядали по поляните около хижата – хапваха или си почиваха (**сн. 12**).

Ние се присъединихме, като си избрахме едно приятно място и обядвахме. В непосредствена близост до хижата има хубав католически параклис. Неописуеми са прекрасните гледки към „Tre Cime”, поради което името на хижата е същото, както и към две планински езера и многобройни върхове.

сн. 11. Пред „Tre Cime”(„Трите пики”)

сн. 12. Гостоприемната хижа „Tre Cime”

Към следващата хижа “Lavaredo” (2344 м н.в.) водят най-малко три почти паралелни пътеки. Най-ниската е технически най-лека, а всяка по-висока е по-трудна. Ние избрахме средната. След това се върнахме да погледнем най-трудната и тя се оказа наистина много емоционална – със стоманено въже за осигуряване и изкуствени галерии, които са изградени и използвани от австрийци и италианци по време на Първата световна война (сн.сн. 13, 14).

сн. 13. Вход към една от военните галерии

сн. 14. „Прозорец” на една от галериите

Чудехме се как някои могат да воюват на такова красиво място. Един италианец ни обясни, че воюващите са пренасяли провизии и муниции с магарета и мулета, които са били по-издръжливи от конете в тези условия.

Така неусетно пристигнахме в четвъртата хижа „Lavaredo”, но нямахме време да престояваме там и продължихме към колата – хижа “Auronzo”. Разстоянието между хижи „Lavaredo” и “Auronzo” е около 1600м, така че стигнахме след около 30 минути. Цялата обиколка на „Tre

Cime” заедно с почивките, снимки и обяд ни отне около 6 часа и 30 минути. Тръгнахме обратно към Cortina d’Ampezzo към 17:00 h. В 18:40 h спряхме пред палатките си.

Това беше един от най-невероятните дни в живота на всеки един от нас. Може би видяхме едни от най-красивите планински върхове – красота и след красотата, отново красота! Всички бяхме много благодарни на Диди и Емо, които подготвиха този маршрут!

След 18:40 h всичко се повтори в къмпинга – баня, пране, вечеря и към 22:00 h се отправихме към палатките.

7 август 2013 (сряда)

Станахме по различно време – от 6:30 до 7:30 h. Към 8:20 h напуснахме къмпинга с колата, като се отправихме към Национален парк „Dolomiti d’Ampezzo”. Входът му е северозападно от Cortina d’Ampezzo и представлява бариера и голям паркинг пред нея. Паркирахме и зачакахме маршрутката, но в първата имаше място само за Марта, Диди и Емо (5 EUR на човек за 3-4 км до хижа „Malga Ra Stua”). С Теодора зачакахме следващата кола, която се оказа пълна. Най-последно ни взе една маршрутката, която се връщаше към Cortina d’Ampezzo (къмпинг Олимпия). Оказахме се в изходна позиция и пристигнахме при другите трима чак към 10:15 h. Те ни чакаха, разговаряйки с един от шофьорите, който им разказал, че е ски учител през зимата, а през летните месеци – шофьор на маршрутката. От него научили, че някои руски олигарси пристигали на ски само за един ден със самолет до Венеция, после продължавали с хеликоптер до хижа „Malga Ra Stua” или друго място с лифтове. Карали ски няколко часа и по обратния път се връщали вечерта в Москва.

Тръгнахме по стръмен път към хижа Rifugio (1980 м х.в.), като целта ни беше да направим обиколка по най-популярния маршрут в този парк през долината Val Salata и да се върнем отново в хижа „Malga Ra Stua”. Тази местност ни напомняше за Рила, като предимно срещаме наперени пъдари (пазачи) и колоездачи (**сн.сн. 15, 16**).

Не бяхме много впечатлени от Националния парк, който е голяма гордост за италианците. Успяхме да преинем този маршрут за около 4 часа и 30 минути (от 10:20 h до 14:50 h).

сн. 15. „Пъдар” в Националния парк

сн. 16. Колездачи в Националния парк

Решихме да не ползваме маршрутката до колата и тръгнахме пеш към нея. След около 45 минути достигнахме до паркинга, преминавайки по приятен път с красиви гледки. В къмпинга пристигнахме към 17:15 h и се отдадохме на ежедневните си занимания – къпане, пране и вечеря. Засега имаме невероятен късмет с времето – слънчево, топло, само за туризъм.

8 август 2013 (четвъртък)

Досега си мислехме, че не сме виждали нещо по-красиво от Мальовишкия дял (от вр. Мечит до вр. Мальовица), Егюи дю Миди (3842 m) в Западните Алпи или Tre Cime в Долomitите. Днешната екскурзия ни накара да добавим към този списък и масива на „Cinque Torri” („Петте кули”) в Долomitите.

Сутринта потеглихме с колата към 8:30 h и в 9:15 h бяхме до хижа Passo Giau (2233 м н.в.). Към 9:30 h тръгнахме на обиколка в масива, разположен северозападно от Cortina d'Ampezzo. След продължително изкачване, но предлагащо изключително красиви гледки, достигнахме до хижа Cinque Torri. Тя е разположена в непосредствена близост до прочутите 5 върхове. Най-малко три групи от алпинисти ги щурмуваха (сн.сн. 17, 18).

сн. 17. Алпинист на стената на Cinque Torri

сн. 18. Осигуряващ алпинист

Времето беше идеално за катерене и туризъм. Продължихме към хижа Scoiattoli (2225 м н.в.), която се намира до горните станции на два лифта. Решихме да качим близкия връх, където се намира друга хижа – Nuvolao (2575 м н.в.), която беше най-високата ни точка за деня и последната от четирите хижи, които посетихме (сн. 19). Всички хижи са много уютни и красиви, както и цялата околност. Струваше ни се, че сме обхванати от „колективен“ прекрасен сън, защото всичко беше невероятно красиво, макар и на не голяма височина. В противоположната посока на пътеката, по която се изкачихме, има „Виа-Ферата“ (сн. 20). Последната не се оказва технически трудна. Приличаше на част от североизточната пътека към вр.Мальовица, но беше обезопасена с осигурителни стоманени въжета и стълби.

сн. 19. Хижа Nuvolao (2575 м н.в.)

сн. 20. „Виа-Ферата“ към хижа Nuvolao

Останахме до 15:00 h на хижа Nuvolao и след това се върнахме обратно до хижа Scoiattoli, край която обядвахме. Към 16:00 h се отправихме към

колата, която бяхме оставили до хижа Passo Giau, където пристигнахме към 17:30 h. Цялата обиколка ни отне около 8 часа, но горещо я препоръчваме на всеки, който посети Доломитите.

След като се отбихме за кратко пазаруване, пристигнахме в къмпинга към 19:00 h напълно удовлетворени и от днешния ден. Оказа се, че до нашия къмпинг е не само Cortina, но в близост (на около 1 км) е разположен и 3-ти къмпинг - Dolomites. Както споменахме, 4-тият къмпинг, който видяхме в град Cortina d'Ampezzo, се намира в северната част на селището – на няколко километра от трите къмпинга, които са в съседство и са разположени в югозападната част.

9 август 2013

(петък)

Дани, Честит Рожден Ден!!! Тъжно е, че Дани е при баба си и леля си в Пловдив, а ние сме на около 1200 км далеч от него и не можем да го поздравим лично и да присъстваме на 17-ия му рожден ден. Дано Господ да е винаги с него и да го пази от всяко зло. Ще му се обадим по-късно по телефона. Сега е 7:30 h и започваме със събиране на багажа и палатките. Изкарахме 5 ноци в къмпинг край Cortina d'Ampezzo, но ни се сториха като 5 часа. Видяхме невероятно красиви места и с тъга напускаме временния си дом. Препоръчваме на всеки, който чете тези редове, да посети Cortina d'Ampezzo, ако не е бил вече там.

Към 9:00 h потеглихме с колата към Arabba. Към 10:30 h пристигнахме в това градче и си дадохме около час почивка. Пътят от Cortina d'Ampezzo до Arabba е много красив. Напомня за великолепия път, който изминахме в Австрия. Селището Arabba е изключително красиво. Има много семейни хотели и къщи за гости. Arabba е голям зимен ски-курорт. Във всички посоки се виждат големи и малки лифтове. По-големите достигат до най-високите върхове в околността. Какво ли е да караш ски през зимата на това прекрасно място?!

Заваля дъжд, който ни накара да напуснем Arabba към 11:15 h. Пристигнахме в Canazei към 12:00 h. Емил преброи 4 кабинкови лифта, 20 седалкови и 40 влека. Планирахме да отседнем в това градче за 2 ноци, но дамите ни не харесаха къмпинг Marmolada!

Напуснахме Canazei и се отправихме по посока на Trento. След като преминахме 4-5 села стигнахме в къмпинг Rosen Garten, който се намира

близо до центъра на селището Pozza di Fassa. Изборът на нашите момичета беше прекрасен! Къмпинг Rosen Garten е най-хубавият, който някога сме посещавали. Има многобройни и изключително удобни и красиви бани, тоалетни, голямо помещение за пране, друго – за сушене на дрехи, стая с хладилници и фризери, бани и тоалетни за деца – попадаш в „страната на чудесата”, баня за домашни любимци, зала с безплатни джаги, тенис маси киносалон, кафене и пр. (сн.сн. 21, 22, 23 и 24).

сн. 21. Рецепцията на къмпинг Rosen Garten

сн. 22. Детски тоалетни в Rosen Garten

сн. 23. Детски бани в Rosen Garten

сн. 24. Баня за дами в Rosen Garten

Ние не устояхме на многобройните изкушения и след като „пробвахме” баните започнахме да играем на джаги, радвайки се като деца на атракциите, които този къмпинг предлагаше.

Ходихме до центъра на Pozza di Fassa (**сн.сн. 25, 26**), само на 200-300м от палатките. Напазарувахме от един евтин супермаркет, хапнахме сладолед в една приятна сладкарница и зяпахме по магазините, чудейки се как много стари дървени ски се продават за 140 EUR.

сн. 25. Интересна пейка в село Pozza di Fassa

сн. 26. В центъра на Pozza di Fassa

10 август 2013 (събота)

Предстоеше ни изкачване на най-високия връх за тази екскурзия – Piz Voe (3152 м н.в.), който се намира в масива Sella. Трябваше да се върнем през 5-6 селища назад, за да достигнем до Passo Pordoi, където оставихме колата на голям паркинг. Взехме лифта (всяка кабинка за 65 души и се качихме от 2239 м н.в. Passo Pordoi (**сн. 27**) до 2950 м н.в. в близост до хижа Magia. След това (към 11:00 h) започна нашия преход към хижа Pordoi (2239 м н.в.), после към хижа Вое (2871 м н.в.) (**сн. 28**) и оттам към връх Piz Voe (3152 м н.в.). Стигнахме върха към 13:30 h. От него се открива прекрасна панорама във всички посоки. Прекарахме доста време на върха, където обядвахме на масите отвън. Теодора и Марта решиха дая тръгнат сами надолу, а ние останахме още малко, за да се любуваме на невероятните гледки. Имаше доста туристи на върха, които хапваха, правеха снимки, шегуваха се. Беше много приятно, защото времето беше прекрасно и създаваше добро настроение у всеки. След около час и ние решихме да тръгнем и да се опитаме да настигнем Теодора и Марта.

сн. 27. Долната станция на лифта при Passo Pordoi

сн. 28. Сняг през август по пътеката към Piz Boe

Вървахме доста продължително преди да съзрем Теодора и Марта в долната част на стръмен улей, където всеки слизаше, както може (сн. 29). Настигнахме ги по-късно, когато и ние преминахме улея и скоро всички видяхме езеро за изкуствен сняг над Arabba (сн. 30). Разбрахме, че сме объркали пътеката и отиваме към Arabba, селище на около 12 км на изток от паркинга, където оставихме колата.

сн. 29. Улеят, където всеки слизаше, както може

сн. 30. Езеро за изкуствен сняг над Arabba

Нямахме време да се връщаме, затова решихме да продължим към Arabba и да се опитаме оттам да достигнем до колата или поне един от нас, за да я докара и вземе останалите. Arabba е на около 1600 м н.в., а ние слизахме от 3152 м н.в. Стигнахме селището чак към 19:00 h след около 8-часов преход. Последният автобус в нашата посока беше заминал още в 16:55 h. Започнахме да стопираме коли, но без успех. Най-после към 20:00 h едно италианско семейство ни съжали и взеха Владимир на стоп, след като

разместиха багажа на задната седалка, за да освободят място. Най-последно към 20:30 h Владимир достигна колата и се върна към Arabba, за да вземе останалите. Всички пристигнахме в любимия си къмпинг Rosen Garten малко преди 22:00 h. Марта беше много премръзнала и уморена и си легна възможно най-бързо без да хапне или пийне нещо. Останалите вечеряхме, къпахме се и си легнахме към полунощ. Всички бяхме направили дълго и трудно спускане и се чувствахме доста уморени, но щастливи и удовлетворени от красотите, които видяхме.

11 август 2013 (неделя)

Станахме рано – към 6:30 h и всеки си взе душ за последно в прекрасните бани. След това един по един се събрахме в кафенето на къмпинга за закуска – кроасани и кафе (сн. 31). Марта дойде последна, но напълно възстановена и се присъедини към нас за закуска.

С тъга напуснахме този къмпинг (сн. 32) към 10:15 h.

сн. 31. Ежедневната ни закуска

сн. 32. Къмпинг Rosen Garten

С това беше приключила „хамалската” част от нашата екскурзия, а сега искахме да се отдадем на „културната”.

Отправихме се по посока на град Trento, а след това към езерото Lago di Garda. Езерото е много красиво и голямо. За съжаление, бреговете му са стръмни и пътят минава през многобройни и дълги тунели. Само от време на време се открива възможност езерото да бъде видяно. В южната си част то се разширява, а бреговете му са по-полегати. Спряхме за сандвич и кафе в ресторант на самия бряг, където имаше плаж и доста хора

се къпеха или ловяха риба през горещия почивен ден. След това продължихме в югозападна посока към La Spezia, защото целта ни беше да посетим 5 крайбрежни села, които са под защитата на ЮНЕСКО. Те са били изолирани до 19 век, когато към тях е прекарана железопътна линия. Преди това хората от тези селища или посетители са се придвижвали само по море или пеш по сушата, използвайки само магарета и коне. В по-голямата си част пътят към тях е стръмен, тесен, с много остри завои. Когато стигнахме крайбрежието се забавихме още повече, защото се оказа, че има много тунели, предназначени за движение само в една посока, като движението се регулира със светофари (сн. 33). Наложихме да чакаме повече от 20 минути докато светофарите светнат зелено. Този район продължи да ни изненадва. Тунелите бяха много дълги и на малко разстояние един от друг. Диди се пошегува, че може да намерим отбивка в тунелите за къмпинг, защото вече приближаваше 20:00 h, а нямаше представа къде ще спим. Ние се засмяхме на шегата, но след малко пропуснахме точно такава отбивка. Започнахме да следим по-внимателно табелите и не пропуснахме следващата открива ни се възможност. Завихме на дясно и се озовахме пред невероятен терасиран къмпинг “Secca”, който беше необичаен за нас във всяко отношение. Дадохме си възможност да опънем палатките си на една от терасите, където имаше и други туристи, говорещи немски (сн. 34). На терасите се побираха само по 4-5 палатки.

сн. 33. Еднопосочно движение по тунелите

сн. 34. Палатки на тераса, поради липса на място

От нашата тераса се откриваше прекрасна гледка към близкия залив. Едва успяхме да опънем палатките и се стъмни към 21:00 h. Бяхме пътували повече от 10 часа. Уморени от дългия път, решихме да вечеряме романтично в близост до брега (сн. 35). След това направихме разходка в

близкото градче Moneglia (сн. 36). После установихме, баните и тоалетните в къмпинга нямаха нищо общо с луксозните, които ползвахме в бившата австрийска част на Доломитите. Това беше „Друга Италия” – мръсна, но все пак романтична. Е, някой възрази, като каза: „Отиди на къмпинг Градина край Черноморец, за да видиш мръсни бани и тоалетни”. Този „почивен ден” се оказа дълъг и след полунощ си легнахме.

сн. 35. Заливът под терасирания къмпинг “Secca”

сн. 36. Централната част на Moneglia

12 август 2013
(понеделник)

Бяхме много експедитивни със събирането на багажа и палатките и успяхме да напуснем къмпинг “Secca” към 9:30 h. Отправихме се към първото от 5-те градчета, известни като Чинкуе Тере (буквално „Пет земи”). То се казва Monterosso. Търсенето на място за паркиране се превърна в трудна задача по стръмните и тесни улици на селището. Най-после една жена-полицай ни помогна, като ни насочи към по-голям паркинг от противоположната страна на градчето. Минахме отново по кошмарни тесни и стръмни пътища с остри завои. Разгледахме малкото селце и към 11:15 h се отправихме с влак към второто селище – Vernazza. То се оказа още по-красиво от първото. Имаше романтични тесни улици, прекрасна каменна църква, строена още от началото на 14 век и залив с плаж (сн.сн. 37, 38). Селището е построено на стръмен склон, известно с терасираните си лозя. За да преминеш пеш от селото към съседните се заплаща такса на специално построен пропускателен пункт. Архитектурата е типично италианска и се среща в редица други градове на страната.

Безспорно е, че двете селища от Чинкуе Тере са красиви, но рекламата като че ли е по-голяма от това, което те предлагат.

сн. 37. Каменната църква във Vernazza

сн. 38. Изглед плажа към Vernazza

Разгледахме Vernazza за около 3 часа и побързахме да се върнем с влак при колата си, за да посетим и Пиза през този ден. Пристигнахме в този интересен град доста късно – след 17:00 h, но успяхме да посетим историческия комплекс с наклонената кула (сн.сн. 39, 40), както и да хапнем вкусни пици на главната пешеходна улица в центъра на Пиза.

сн. 39. Катедралата на площад Piazza dei Miracoli

сн. 40. Наклонената кула в Пиза

През Средновековието (1173 г.) е построена известната Наклонена кула в Пиза. Тя представлява камбанария и е част от цял религиозен комплекс, намиращ се на площад Piazza dei Miracoli. Между XI-ти и XIII-ти век Пиза достига своя разцвет. В 1284 г. претърпява голямо поражение от генуезците в морска битка при Мелория. В резултат на икономическа разруха, Пиза изпада в зависимост от Флоренция. Под

ръководството на Медичите отново постига икономическа стабилност, благодарение на развитието на пристанището си.

Напуснахме Пиза към 20:30 h, когато се свечеряваше и се отправихме към Флоренция, където се готвехме да останем около 4 дни. Диди беше запазила места в къмпинг, в близост до центъра на града. Пристигнахме във Флоренция късно – към 22:40 h, но не се налагаше да опъваме палатките си, защото ни настаниха в големи палатки, принадлежащи на къмпинга. Всяка от палатките беше обзаведена с 3 нормални легла, две от които едно върху друго. Размерите на палатката са приблизително 2,5/2,5 м, а височината варира от 2,0 до 3,5 м в централната ѝ част. За първи път от 7-8 дни щяхме да спим на легла. Къмпингът има ресторант, два магазина, но най-големите му предимства са близостта до центъра (около 20 минути пеш) и сравнително ниската цена за Флоренция – 13,50 EUR на човек. Входът на къмпинга е на около 100 м от известния площад Микеланджело.

13 август 2013

(вторник)

Закусихме с кроасани в ресторанта на къмпинга и към 9:00 h се отправихме към старата част на Флоренция. След около 20 минути минахме по закрития мост Vecchio (сн. 41). После обиколихме Palazzo Vecchio, катедралата Santa Maria del Fiore (сн. 42).

сн. 41. Закритият мост Vecchio

сн. 42. Част от Santa Maria del Fiore

Към 11:00 h бяхме пред църквата Santa Maria Novelle, откъдето започваше безплатен тур с италиански екскурзовод. Той продължи само около 1 час, след което посетихме (след дълго чакане на опашка) катедралата Santa Maria del Fiore. Оказа се, че тя е много по-красива отвън. Към 14:00 h си купихме билети за посещение на 6 туристически обекта в рамките на 24 часа и зачакахме на друга дълга опашка, за да се качим на купола на Santa Maria del Fiore, откъдето се открива прекрасна гледка към цяла Флоренция. Емил и Владимир останаха на опашката да пазят място, Теодора и Марта посетиха други два от 6-те обекта – кулата към църквата и най-старата църква във Флоренция, посветена на Йоан Кръстител. Диана отиде за вода. Малко преди да дойде нашия ред всички се събрахме и заедно се качихме на купола на Santa Maria del Fiore. После Диана, Емил и Владимир посетиха църквата на Йоан Кръстител и отново всички заедно разгледахме малък музей в близост до църквата, където най-важните експонати са оригинала на Източната парадна врата на църквата, посветена на Йоан Кръстител и скулптурна композиция от Микеланджело Буонароти. За деня ни се събраха около 11 часа разглеждане на забележителности, което ни измори повече от преходите в прохладните Доломити.

Вечеряхме спагети, препоръчани от Марта, но приготвени от Теодора. Към 22:30 h се пригответихме за почивка, защото програмата за следващия ден щеше да е още по-натоварена.

За Флоренция, която е „люлка“ на Ренесанса до около 1500 г., е писано много. След тази година Рим става по-важното културно средище. По-долу са дадени кратки бележки за този изключително забележителен град.

Древното римско селище Флоренция (на италиански Firenze), е основано през 59 г. Пр.Хр. от римски ветерани на бреговете на река Арно. По-късно се превръща в град, който през IV в. Сл. Хр. става резиденция на епископ. Флоренция попада под властта на Византийската империя, на остготите, на лангобардите и на франките. През VIII в. започва съживяването на града (епохата на Ранното Средновековие). От XIII-XIV в. (Епохата на Ренесанса) и през строителството във Флоренция е в своя разцвет. То създава и архитектурният образ на града. Флоренция е смятана за люлка на западноевропейския Ренесанс. Градът е управляван дълги години от фамилията Медичи. Икономическият подъем на Флоренция намира

своето отражение в голямото строителство в града в края на XIII в., когато през 1294 г. Арнолфо ди Камбио започва да строи срещу незавършения средновековен Баптистериум грандиозна катедрала – „Санта Мария дел Фиоре” (Cattedrale di Santa Maria del Fiore). Същият архитект полага основите и на Палацо Векио (Palazzo Vecchio) на площад „Синьория” (Piazza della Signoria). По-късно през 1370-1382 г. Франческо Таленто изгражда на площад „Синьория” Лоджия дей Ланци (Loggia dei Lanzi). Завършеният архитектурен и градоустройствен лик на италианския град-република е дело на големите строители Арнолфо ди Камбио и неговите приемници – Джото Орканя и Франческо Таленто, чиито сгради имат монументална архитектура, в която все още се чувства влиянието на средновековното градоустройство, на замъците и зъбчатите крепостни стени. Големият ренесансов майстор Филипо Брунелески е следващият крупен архитект и строител на Флоренция. От 1419 до 1445 г. той оставя редица произведения на ренесансовото архитектурно изкуство. Той построява Яслите, купола на „Санта Мария дел Фиоре” – първия крупен паметник на архитектурата на Ренесанса, параклиса „Сан-Лоренцо” (San Lorenzo) и създава ново направление в строителството. Художественият образ на постройките, различаващ се от средновековното строително изкуство, е продължен от последователите на Брунелески – Донатело, Лоренцо Гибелти Лука Делла Робия, Леон Батиста Алберти и др. Те образуват своя школа и построяват Палацо Строци, Палацо Пити, Палацо Медичи и Палацо Пандолфини, със строга величествена архитектура, напомняща тази на Палацо Векио. Картинната галерия Уфици сега съдържа стотици шедьоври на майстори като Джото, Ботичели, Леонардо да Винчи, Рафаел, Джорджоне, Тициан, Фра Филипо Липи и много други и е един от най-прочутите и най-старите световни музеи на изкуствата.

14 август 2013

(сряда)

Всеки от нас имаше индивидуална програма до 11:00 h, когато имахме среща пред картинната галерия Уфици (Uffici), за да разгледаме заедно музея.

Владимир стана към 6:00 h и преди 6:30 h се отправи към центъра на Флоренция, където пристигна към 7:00 h, за да наблюдава най-ранобудните. Улиците и площадите, по които вчера едва се разминаваха многобройните туристи, бяха пуси. Само хората, които поддържат чистотата или снабдяват магазините и ресторантите, бяха навсякъде, работейки усилено.

Към 8:00 h започнаха да се появяват азиатци, а по-късно и европейци. Към 9:00 h се качи на кулата до катедралата Santa Maria del Fiore, където към 9:30 h се срещнаха случайно с Емил. Владимир се отправи към криптата на катедралата, а Емил – към върха на кулата. Оказа се, че в криптата се съхранява колан на Папа от 1058 г., част от ризница от XIII век, меч на Джоване Медичи от 1352 г. и други артефакти. В криптата са запазени и част от стенописи, които показват силно Византийско влияние, което се забелязва и в мозаечните изображения в църквата, посветена на Йоан Кръстител.

Към 11:00 h, както се бяхме уговорили, се събрахме пред Уфици, а Емил предвидливо беше запазил места на дългата опашка пред музея. Една двойка американци не останаха доволни от нашата голяма група. Чакахме около 3 часа, слушайки прекрасна американска реч на двойката зад нас. Разглеждането на музея ни отне още около 3 часа – шедьоври на Джото, Ботичели, Леонардо да Винчи, Рафаел, Джорджоне, Тициан и др.

В 17:00 h бяхме напълно изтощени от култура и чакане по опашки. Отдадохме се на безцелна разходка по улиците на Флоренция до 21:00 h, когато се отправихме към къмпинга.

15 август 2013 (четвъртък)

Много бързо се справихме със закуската и около 8:30 h с колата тръгнахме за Сиена. По пътя се отбихме в най-запазеното в Европа средновековно градче – Gimignano. То е имало 72 защитни кули, от които са се запазили само 14 (**сн. 43**). Gimignano (старата му част) е оградено с внушителна каменна стена и се оказа прекрасно място, надминаващо очакванията на всеки един от нас (**сн. 44**). Сега, когато гледаме снимките от този прекрасен град разбираме, че те не могат да пресъздадат и частица от усещането и настроението, което предизвиква този уникален град. Може би всеки трябва да го посети и усети по свой начин.

сн. 43. Една от 14-те запазени кули в Gimignano

сн. 44. По старинните улици на Gimignano

Останахме в Gimignano до към 13:00 h и ако не ни предстоеше да посетим Сиена, едва ли някой от нас би искал да си тръгне. Продължихме пътуването си към Сиена, като достигнахме старата част след около 1 час. Имахме големи очаквания за този град, от материалите, които бяхме чели за него. Той се оказа много по-красив и голям от представите, които си бяхме изградили за него.

Един от архитектурните шедеври на Сиена е площада, където се провеждат конни надбягвания два пъти годишно (сн.сн. 45, 46). В състезанието участниците са от 16-те квартала на града. Големият празник “Paolo” е на 16 август, а ние се оказахме в града само ден преди него и станахме свидетели на трескава подготовка. По някои от улиците имаше дълги маси (можеха да поберат стотици гости), приготвени за съкварталците, които ще имат тържество след състезанието. Млади девойки покриваха масите с разноцветни покривки, поставяха прибори и съдове.

Друг архитектурен шедевър в Сиена е църквата Santa Maria. Тя е прекрасна както отвън, така и отвътре (сн. 47, 48).

сн. 45. Централният площад и двореца в Сиена

сн. 46. Поглед към централният площад в Сиена

сн. 47. Църквата Santa Maria в Сиена

сн. 48. Част от купола на църквата Santa Maria

За съжаление, имяхме среща в 17:00 h т.е. само около 3 часа за разглеждане на този великолепен град, което е крайно недостатъчно. Препоръчваме на всеки да отдели повече време за Сиена.

На мястото на срещата ни имаше едно ново червено Ферари, принадлежащо на гражданин на Монако (сн. 49). То предизвика голям интерес и много от туристите се снимаха край него за спомен.

Напуснахме Сиена и се отправихме пътъм към една древна крепост от 1216 г. (сн. 50) в рамките на която имаше около двадесетина сгради, два ресторанта, едно кафене и много магазинчета и сергии за сувенири, чанти, обувки и пр.

Към 19:30 h продължихме към 4-тия град за деня. Разгледахме го набързо, защото скоро се смрачи. Какво ли можеше да ни впечатли след Gimignano и Сиена? За сетен път препоръчваме да не се разглеждат повече от две селища на ден. Става пресищане от впечатления и последните две се претрупват – само за статистиката.

Прибрахме се във Флоренция след 22:30 h уморени, но щастливи.

сн. 49. Ферари в Сиена

сн. 50. Входът на средновековна крепост

16 август 2013
(петък)

Напуснахме хубавия къмпинг и Флоренция към 8:30 h. Целта ни за този ден беше Равена, на източното крайбрежие на Италия. Пристигнахме в града по обяд и започнахме да търсим къмпинг. Първо се спряхме на един 4-ри звезден, но беше скъп за нас – по 20 EUR на човек. Намерихме друг 3-звезден по 12 EUR на човек и се настанихме в него. Плажът достигаше до оградата на къмпинга и след като опънахме палатките и подредихме багажа се разделихме на две групи. Теодора, Диана и Емил тръгнаха към старата част на Равена с колата, за да го забележителностите там. Марта и Владимир отидоха до близкия плаж (над 10 км пясъчна ивица) и се отдадоха на плуване и сън върху пясъка, който беше фин, но с примеси от глина, подобно на този в северната част на Корфу, Гърция. Марта и Владимир останаха на плаж (**сн. 51**) до 20:30 h, след това разгледаха хотели и почивни станции, които бяха на около 200-300 м от къмпинга и се срещнаха с останалите към 21:00 h.

Решихме да вечеряме на плажа на светлината на луната и челниците, които носехме. Беше много приятна вечеря. Някакво момче (италианец) си търсеше портмонето с пари и документи в тъмното, но за съжаление ние не можехме да му помогнем. Прибрахме се в къмпинга към 22:30 h, а там се „вихреше“ шоу-програма на самодейни състави за песни и танци (**сн. 52**). Имаше много зрители от почиващите в къмпинга, към които се присъединихме и ние. Програмата продължи до 23:45 h. Беше много приятна вечер.

сн. 51. Плажът край къмпинга в Равена

сн. 52. Песни и танци на самодейни състави

17 август 2013
(събота)

Започнахме деня със закуска в кафенето на къмпинга. Събрахме палатките и багажа и тръгнахме към Ново место, Словения. По пътя се отбихме до много голям супер маркет. Цените на стоките бяха по-ниски от тези в България. Например малко плодово мляко за 10 цента, 1 кг салам за 5 EUR и пр. Започна „голямото” пазаруване. В супера срещнахме Стефан, който ни каза, че живее от 13 години в Италия. Той ни се обади, когато ни чу да разговаряме на български. Стефан е женен за унгарка, родом от Разград, работещ като автомонтъор в фирмен сервиз на Форд в Италия. Той е много приятно момче. Даде ни визитна картичка и ни препоръча да посетим попътно градчето Chioggia, което се намираше на около 20 км на север, в близост до нашия път. Това беше градче в Италия, което посетихме по време на тази екскурзия. То имаше канали за лодки, подобно на Венеция (**сн.сн. 53, 54**). Chioggia представлява остров, свързан чрез мостове с континента. Беше приятно градче, но много мръсно и запуснато. Купихме малки подаръци за дамите (Емил за Диана, а Владимир за Теодора и Марта) и след около 1 час разглеждане на забележителности в градчето продължихме директно към Словения.

Пристигнахме в добре познатия ни хостел в Ново место след като се отбихме в близкия супер, за да купим от любимата бира на Марта за нейните приятели в България. Вечеряхме след 21:00 h на голямата тераса на хостела и си легнахме.

сн. 53. Сграда в Chioggia

сн. 54. Лодки и канал в Chioggia

18 август 2013
(неделя)

Всички станахме рано – към 6:45 h и в 7:15 h бяхме в ресторанта на хостела за закуска (**сн. 55**). След това направихме кратка разходка из улиците на Ново место (**сн. 56**).

сн. 55. Закуска в ресторанта на хостела

сн. 56. Тераса на къща в градчето Ново место

Тръгнахме за София точно в 8:00 h, както бяхме запланували, за да се приберем у дома по светло, ако е възможно. По пътя спирахме на няколко бензиностанции, но общо взето карахме непрекъснато по хубавите магистрали на Словения, Хърватска и Сърбия.

Пристигнахме в София към 20:00 h българско време. Още една прекрасна екскурзия беше приключила успешно.